

אילון ירדן

להגיב נכון לתוכנית טראמפ

מבחינת עקרונות היסוד המעשיים, אוסלו ב' טובה לישראל מתוכנית טראמפ. אבל מוטב לישראל לחתור לתוכנית שלישית

באוסלו אין מדינה פלסטינית

בפרספקטיבה המוצעת כאן, השאלה העיקרית איננה האם הרשות הפלסטינית תאמץ את תוכנית טראמפ – אלא האם זו משפרת את מצבה של ישראל בהשוואה לסטטוס המשפטי הנוכחי, פרי הסכם אוסלו ב'. עיקרו של הסכם זה הוא חלוקת שטחי יו"ש וחבל עזה לשלוש קטגוריות, כדלקמן:

שטחי A: שטחים בשליטה מלאה (אזרחית-משפטית וביטחונית) של הרשות הפלסטינית.

שטחי B: שטחים בשליטה כפולה: אזרחית-משפטית של הרשות הפלסטינית וביטחונית של מדינת ישראל.

שטחי C: שטחים בשליטה אזרחית-משפטית וביטחונית של מדינת ישראל.

הסכם זה העניק אוטונומיה מלאה לתושבי הערים הפלסטיניות ביו"ש ובחבל עזה, בצד אוטונומיה חלקית לתושבי הכפרים הפלסטיניים. בשטחי C, המשתרעים על 60% משטחי יו"ש, נמצאת אוכלוסייה פלסטינית מעטה מאוד. התוצאה היא שנכון להיום ל-99% מהפלסטינים יש 99% אוטונומיה. הסמכות היחידה שישראל הותירה בידה היא הסמכות הביטחונית, שמטרתה להבטיח את קיומה. על חשיבותה ניתן היה ללמוד לאחר שבמסגרת נסיגתה החד-צדדית מחבל עזה ויתרה ישראל למעשה על סמכות שיוּרית זו.

כצפוי, מיד עם פרסומה חוללה תוכנית המאה של דונלד טראמפ סערה, אף שרק עיקריה הוצגו בתקשורת. תוכנית זו הוצגה על ידי מחולליה כמפנה היסטורי, אף שספק רב אם יש לכך הצדקה. מטרתה של רשימה זו היא לבקר את התוכנית על דרך השוואתה לסטטוס המשפטי שיצר הסכם אוסלו ב' – ואף להציע חלופה לתוכנית על ידי שדרוג סטטוס זה.

עיקרי תוכנית טראמפ הם כדלקמן: (1) הכרה אמריקנית בלגיטימיות של ההתיישבות ביו"ש, ובזכותה של ישראל להחיל את החוק הישראלי על כל ההתנחלויות שבשטח C; (2) צירוף 50% משטחי C לרשות הפלסטינית, באופן שיגדיל את שליטתה בשטחי יו"ש מ-40% ל-70%; (3) הקמת מדינה פלסטינית על 70% משטחי יו"ש, תוך חיבורה של זו לחבל עזה על ידי מעבר תת-קרקעי; (4) הקמת שגירות אמריקנית במדינה הפלסטינית לכשזו תקום (בכפוף לתנאים המפורטים בתוכנית); (5) שיבה של פליטים פלסטינים למדינה הפלסטינית לכשזו תקום; (6) צירוף אפשרי של יישובים ערביים במדינת ישראל למדינה הפלסטינית, וכן אזורים שסופחו לירושלים ונמצאים מחוץ לגדר; (7) מענק אמריקני של 50 מיליארד דולר למדינה הפלסטינית לצורך פיתוח הכלכלי.

קיומה על ישראל לבלוע אל קרבה אוכלוסייה המסכנת את זהותה. הימין מוכן לסכן את זהותה כדי להבטיח את הקיום, ואילו השמאל מוכן לסכן את הקיום כדי להבטיח את הזהות. לכן הימין מציע לספח את יו"ש, ובכך להבטיח שלא תקום מדינת הר פלסטינית שתאיים על קיום ישראל – אפילו הדבר כרוך באפשרות שישראל תהפוך למדינת אפרטהייד; השמאל, לעומת זאת, מוכן לסגת מיו"ש, ובלבד שישראל לא תהפוך למדינת אפרטהייד – אפילו יהיה הדבר כרוך בהחרפת האיום על קיומה. כך ישראל נקלעת לדילמה חסרת מוצא לכאורה: כיצד תוכל להבטיח את קיומה, מבלי לאבד את זהותה?¹

מטרת הסכמי אוסלו הייתה לפתור את דילמת ההישרדות הזו על ידי החלוקה הנוכחית של שטחי יו"ש לשלוש קטגוריות המאפשרות לישראל לשלוט על מרבית השטח, ללא צורך לאזרח את מרבית האוכלוסייה הערבית. עיקר חשיבותם של הסכמים אלה משתקף בהכרזה על סיום הסכסוך העקוב מדם וברצון להגיע לפיוס היסטורי.²

חשיבות הסכמי אוסלו אינה רק במה שיש בהם, אלא גם במה שאין בהם: אין בהם שום אזכור להקמת מדינה פלסטינית. ההסכם מדבר על כינון אוטונומיה פלסטינית (הרשות הפלסטינית) – אך לא על כינון מדינה פלסטינית. הבחנה זו שבין "אוטונומיה פלסטינית" לבין "מדינה פלסטינית" משתקפת בסעיפים מספר שבהם נוסח במפורש כי ישראל תמשיך להחזיק ב"סמכות השיורית" (הריבונות) – ואילו הרשות הפלסטינית תחזיק רק בסמכויות שיועברו אליה.³

בפרספקטיבה ישראלית, יתרונו של הסכם אוסלו ב' ביחס לתוכנית טראמפ הוא ברור, וזאת בין השאר מהסיבות הבאות: (א) הסכם אוסלו אינו מאזכר כלל את הקמתה של מדינה פלסטינית, אפילו לא בתום הסכם הביניים; (ב) הסכם אוסלו מקנה ריבונות ביטחונית ואזרחית על כלל שטחי C, המהווים 60% משטחי יו"ש (בהשוואה ל-30% בלבד שמציעה תוכנית טראמפ); (ג) הסכם אוסלו אינו מאזכר כלל את מסירתם של שטחים חלופיים בתוך גבולות הקו הירוק לרשות הפלסטינית; (ד) הסכם אוסלו היה תוצאה של משא ומתן ישיר בין ישראל לאש"ף, שנחתם בנוכחות כל המעצמות (ארה"ב, רוסיה, האיחוד האירופי) ובהסכמתן – ולכן הוא יוצר סטטוס משפטי מחייב מבחינת המשפט הבינלאומי. לעומת זאת, תוכנית טראמפ הוכנה ללא מעורבותה של הרשות הפלסטינית, ולכן ספק רב אם זו תסכים לקבלה (ואף אם תקבלה עלול חמאס, שכוחו בשטח רב, להטיל עליה וטו). כמו כן, ספק רב אם תתקבל תוכנית זו על ידי רוסיה והאיחוד האירופי. בהיעדר הסכמה מצד הרשות הפלסטינית (שתיתמך גם על ידי חמאס) ייחשב כל צעד חד-צדדי שתנקוט ישראל כבלתי לגיטימי מבחינת המשפט הבינלאומי (אפילו יגובה על ידי ארה"ב).

ממילא, תוכנית טראמפ מעוררת דילמה ישראלית. כידוע, עיקר המחלוקת בין הימין לשמאל הוא לגבי המשקל שיש לתת לכל אחד משני הסיכונים המאיימים על ישראל: הסיכון הפיזי מחד גיסא – והסיכון הזהותי מאידך גיסא. כדי להבטיח את זהותה היהודית והדמוקרטית על ישראל להתכנס לגבולות המסכנים את קיומה – ואילו כדי להבטיח את

אכן, הסכמי אוסלו לא הביאו לסיום הסכסוך, אך לא משום שהיו גרועים כשלעצמם אלא משום שנכרתו עם הפרטנר הלא נכון – ארגוני הטרור, שראו בהם כלי לצורך קבלת אחיזה בארץ במטרה להחריב את ישראל, בהתאם ל"תוכנית השלבים" שלהם. לכן, בהזדמנות הראשונה שנקרתה בדרכם יצאו ארכי-טרוריסטים אלה למתקפה נגד ישראל, הפעם כשהם נמצאים מפנים לחומות (כמו אותו סוס עץ שהוכנס לטרוריה).⁴ בעצם בחירתה באש"ף כפרטנר ויתרה ישראל על האפשרות להתקשר עם מנהיגות חלופית – ראשי הערים והכפרים ביו"ש, החותרים לעצמאות בצד ישראל ולא על חורבותיה.⁵ בעוד שהיחסים בין ישראל לארגוני הטרור הם "משחק סכום אפס", ולכן המאבק נגדם אינו יכול להסתיים בפשרה אלא רק בחיסולם, הנה היחסים עם המנהיגות המקומית מורכבים יותר וניתן להגיע איתם לפשרה.

"תוכנית האמירויות" מפתח לפתרון

אם ישראל רוצה לשדרג את הסטטוס המשפטי הנוכחי, יציר הסכם אוסלו ב', עליה לחתור להשאת הסטטוס המשפטי שיצר הסכם אוסלו ב' על כנו, בדגש על החלוקה הנוכחית של שטחי יו"ש לשלוש קטגוריות, ובמקביל לפעול להחלשת הרשות הפלסטינית (שמוצאה בפליטי מישור החוף: יפו, רמלה, לוד וכן חיפה, עכו, טבריה, צפת ושאר יישובי הגליל המזרחי) בד-בבד עם חיזוק המנהיגות המסורתית של ארץ החר.

המשך שליטתה הביטחונית של ישראל בשטחי C ו-B יבטיח את ביטחונה הפיזי – מבלי שתידרש לאזרח כ-99% מהאוכלוסייה הערבית (תושבי שטחי A ו-B), – ובדרך זו תוכל לשמור על צביונה היהודי. לתושביהם

דוברי הערבית של שטחי C, תוצע הבחירה בין אזרחות פלסטינית לבין אזרחות ישראלית (קבלת אזרחות ישראלית תיעשה על בסיס אינדיבידואלי, לאחר שיעברו מבחני קבלה כמקובל במדינות כגון ארה"ב, צרפת, גרמניה וכד'), ואילו האצלה מרבית של הסמכויות מהרשות הפלסטינית לערי יו"ש ובנותיהן (הכפרים שמסביבן) תפתור את מרבית הבעיות המונעות את סיום הסכסוך. מאחר שלמנהיגות המסורתית של ארץ החר אין שאיפות להקים מדינה פלסטינית – באשר רעיון מדינת הלאום הינו זר לתרבות הפוליטית המסורתית – הדרישה לשדרוג האוטונומיה הפלסטינית הנוכחית לכדי מדינה ריבונית תלך ותדעך עם הזמן.⁶ בהעדר שאיפות להקים מדינה פלסטינית אין גם צורך בקיום עיר בירה, לפיכך הדרישה להכיר בחלק המזרחי של ירושלים כבירת פלסטין תלך ותפחת עם הזמן. במצב דברים זה, תביעתה של ישראל לריבונות על ירושלים כולה, תוך שמירה על נגישות מלאה למקומות הקדושים לאסלאם כפי הסטטוס המשפטי הקיים כבר היום – תזכה ללגיטימציה בינלאומית שתתרחב ותלך.⁷ נוסף על כך, מאחר שלמנהיגות המסורתית של ארץ החר אין מחויבות אידאולוגית כלפי הפליטים, ניתן יהיה להגיע עימה לפתרון הבעיה מחוץ לגבולות הקו הירוק. במסגרת פתרון זה ייעשה מאמץ בינלאומי לשיקום ופיתוח הפרברים העירוניים שבהם מרוכזים צאצאי הפליטים ("מחנות הפליטים") – בחבל עזה, בערי יו"ש, בירדן, בסוריה ובלבנון. פתרון בעיית הפליטים ייעשה לפי הקריטריונים המקובלים במשפט הבינלאומי, ולא לפי הכללים הייחודיים שנקבעו לפליטים הפלסטינים.

במודל זה תחתור ישראל להקמת משטרות

שיש להתנגד לזו באופן עקרוני, אלא רק שיש לתפוס אותה בפרופורציות הנכונות. כפי שכבר העירו כמה פרשנים, עיקר חשיבותה של תוכנית טראמפ אינו בפן המעשי, אלא בפן ההצהרתי-תודעתי: ההכרה בזכויותיו הלגיטימיות של העם היהודי על כל חלקי ארץ ישראל, תוך ביטול המונח "שטחים כבושים". תוכנית זו משלימה למעשה מהלכים קודמים של טראמפ: ההכרה בירושלים כבירת ישראל והעברת השגרירות אליה, כמו גם ההכרה בריבונות ישראל ברמת הגולן. לאורך כל כהונתו שב טראמפ ומצהיר, ברוח הצהרת בלפור והמנדט הבריטי, כי ארץ ישראל שייכת לעם ישראל – ולו בלבד.

חולשת תוכנית טראמפ בכך שהיא סוללת את הדרך למדינה פלסטינית – אפילו הותנה קיומה של זו בתנאים שיהיה לרשות הפלסטינית קשה מאוד לקיימם. ההסתברות שהפלסטינים יעמדו בתנאים הנדרשים מהם, שעיקרם במישור ההצהרתי (הכרה הצהרתית באופייה היהודי של מדינת ישראל, ויתור הצהרתי על זכות השיבה לגבולות הקו הירוק), ולו למראית עין, היא אומנם קטנה – אך היא בהחלט אפשרית. מרגע שיוכרו על הרשות הפלסטינית כמדינה, אפילו יוטלו עליה מגבלות מסוימות (בעיקר פירוז מנשק), לא ניתן יהיה למנוע ממנה להפוך למדינה של ממש, חמושה מכף רגל ועד ראש, בדומה למה שקרה בחבל עזה. בשל הסכנות הגלומות בתוכנית טראמפ – אסור לאמצה.⁹

כדי להבטיח שהצהרותיו של טראמפ בדבר הכרת ארה"ב בזכויותיו הלגיטימיות של העם היהודי על כל חלקי ארץ ישראל תחייבנה גם את הממשלים שיבואו אחריו,

עירוניות שתהיינה נתונות למרותן של העיריות ביו"ש (דוגמת המשטרות העירוניות בישראל), במקום כוחות הביטחון שהקימה הרשות הפלסטינית בעקבות אוסלו המצוידים בנשק צבאי לכל דבר, ולפיתוח מערכת כבישים (כולל מחלפים, מנהרות, גשרים, כבישים עוקפים וכד') שתאפשר לתושבים המקומיים לנוע בחופשיות בכל שטחי יו"ש, מבלי שיהא עליהם לעבור דרך שטח C הנמצא בשליטה ישראלית מלאה. בדרך זו יוסרו המחסומים הקיימים היום, שבהם התושבים הללו נתקלים בחיילי צה"ל ואשר יוצרים תחושה שהם נתונים תחת "כיבוש ישראלי". כינון מערכת כבישים מעין זו הוא פרויקט הנדסי מורכב ויקר למדי, אך אין הוא בלתי אפשרי, להפך: בהשוואה לכל פתרון אחר הוא פשוט וזול יחסית.

ולבסוף, על ישראל לעמוד על צמצום ההסתה נגד ישראל, בדגש על מערכת החינוך והמסגדים.

תוכנית זו היא למעשה ארגון מחדש של האוטונומיה הקיימת בפועל, ועיקר חשיבותה בהצעת חלופה לשתי החלופות הקיימות היום: מחד גיסא, סיפוח חד-צדדי של שטחי יו"ש (או רובם), ומאידך גיסא, הקמת מדינה פלסטינית. לא הצהרה על סיפוח 50% משטחי C היא המענה המתבקש עכשיו – באשר לישראל יש כבר ריבונות על 100% מהם, מכוח הסכם אוסלו ב' – אלא ארגון מחדש של האוטונומיה הפלסטינית הקיימת בפועל, שקמה על בסיס הסכם זה, ואשר נתפסת משום כך כלגיטימית על ידי המשפט הבינלאומי.⁸

*

הצגת חלופה לתוכנית טראמפ אין פירושה

יש לבקש מטראמפ לעגן הצהרות אלו בחוק ולא להסתפק בצו נשיאותי, כפי שנעשה במקרים קודמים – בהכרה בירושלים כבירת ישראל ובהכרה בריבונות ישראל ברמת הגולן.¹⁰

אכן, בפני ישראל נפתח חלון הזדמנויות מספק אם יחזור בזמן כלשהו בטווח הקרוב משום הצטרותם של תנאים ייחודיים, כדלקמן: (1) ממשל ידידותי מאוד בארה"ב; (2) היחלשות הרשות הפלסטינית; (3)

התקרבות בין ישראל למדינות המפרץ ולסעודיה על רקע האיום המשותף מצד איראן; (4) צמצום האיומים מצד סוריה ועיראק עקב קריסתן מאז ינואר 2011.

על רקע זה יש באפשרותה של ישראל לשדרג את הסטטוס המשפטי הקיים, המבוסס על הסכם אוסלו ב', במקום להיגרר להרפתקה חדשה שסופה מדינה פלסטינית, הגלומה בתוכנית טראמפ.

עו"ד אילון ירדן הוא פעיל ציבור ותיק, ומחבר הספר הג'יהאד התקשורתי (ליעד, 2017)

היישוב דובר הערבית החדש (תושביה העירוניים של ארץ המישור), שממנו צמחו ארגוני הטרור הרדיקליים בעקבות מלחמת 1948. שעה שתושבי היישוב הישן, המוכרים כ"ערביי הפנים", מהווים חטיבה הומוגנית יחסית – הרי שתושבי ארץ המישור היוו ערב-רב של מהגרי עבודה (רבים מהם גברים בלבד), שזכו לשם "ערביי החוץ".

רוב מנהיגי ארגוני הטרור מוצאם ב"ערביי החוץ", כשם שרוב כוח האדם שלהם גויס מתוכם. ארגוני הטרור לא צמחו אפוא מתוך תושביה המקומיים של הארץ, אלא מחוצה להם – בקרב מחנות הפליטים שהתמקמו מחוצה לה (במצרים, בסוריה, בירדן ובלבנון). דיון רחב בסוגיית הפרטנר לא נכון ניתן למצוא בספרו של יובל ארנון-אוחנה אש"ף – דיוקנו של ארגון (תל-אביב: ספריית מעריב, 1985), כמו גם בספרי ארץ הר ומישור: ההיסטוריה הדמוגרפית של ארץ ישראל (נתניה: ליעד, תשע"ג) והג'יהאד התקשורתי: כתב הגנה לישראל (נתניה: ליעד, תשע"ו), העוסקים בהיסטוריה הגאוגרפית-דמוגרפית של ארץ ישראל המערבית.

5. על הניסיונות להגיע להסדר בין ישראל למנהיגות המקומית בשנים 1967-1985 ראו ספרו של משה מעוז, המנהיגות הפלסטינית בגדה המערבית, תל-אביב: רשפים, 1985.

6. על השקר בדבר קיומו של לאום פלסטיני, שלצורך מימוש לאומיותו הוא זקוק למדינה פלסטינית, ראו ספרי הג'יהאד התקשורתי, פרקים 4-5. עיקר טענתי הוא שהמונחים "לאום" ו"מדינת הלאום" זדים למסורת הפוליטית הערבית-אסלאמית, ולכן אין הם לגיטימיים בעולם הערבי. המונחים "לאום פלסטיני" ו"מדינת לאום פלסטינית" אומצו רק במסגרת המלחמה להשמדת ישראל. ראו למשל את דבריו של זוהיר מוחסין, מהבולטים שבמנהיגי ארגוני הטרור: "העם הפלסטיני אינו קיים... רק למטרות פוליטיות וטקטיות אנו מדברים היום על קיומו של עם פלסטיני... במציאות אין כל הבדל בין הירדנים, הפלסטינים, הסורים

1. לדיון רחב בדילמת ההישרדות הפיזית והקיומית ראו מיכה גודמן, מלכוד 67, תל-אביב: דביר, 2017.

2. היעד של סיום הסכסוך מוזכר בהסכם אוסלו א' (במבוא ובסעיף 15), כמו גם במבוא להסכם אוסלו ב'.

3. הסמכויות השיוריות שהשאירה ישראל בידיה הן בעיקרן ביטחוניות-הגנתיות במהותן, וכוללות בין השאר את הסמכויות הבאות: (א) שליטה ברום האוויר, במים הטריטוריאליים ובגבולות היבשתיים (שליטה המאפשרת הגנה לא רק מפני איומים צבאיים אלא גם מפני איומים דמוגרפיים, כגון הגירה בלתי רצויה); (ב) הסמכות לכרות בריתות מדיניות וצבאיות עם מדינות אחרות; (ג) חברות בארגונים בינלאומיים כגון האו"ם, בית הדין הבינלאומי לצדק, בית הדין הפלילי הבינלאומי וכו'. לדיון רחב בסוגיית הסמכויות השיוריות ראו מאמרה של רות לפידות, "לסוגיית הסמכויות השיוריות בהסכמים בין ישראל לאש"ף", מחקרי משפט, 1998. יצוין שהסכם אוסלו ב' תואם את החלטות מועצת הביטחון 242 ו-338. שהסכם זה מפנה אליהן, כיוון שגם בהחלטות אלו אין כל אזכור להקמת מדינה פלסטינית; להפך, בהחלטה 242 מודגש הצורך בהבטחת שלמותן הטריטוריאלית של המדינות הקיימות באותה עת, מבלי ששלמות זו תיפגע על ידי הקמת ישות מדינית נוספת באזור.

4. על כוונותיו האמיתיות של אש"ף ניתן היה ללמוד לא רק משורה ארוכה של התבטאויות מצד ערפאת (ערב חתימת הסכמי אוסלו וסמוך לאחר מכן). אלא גם מהתבטאויותיהם של בכירים אחרים בארגון טרור זה. כדי להבין כוונות והתבטאויות אלו של הנהגת אש"ף יש להבחין תחילה בין שתי אוכלוסיות דוברות ערבית שונות שהיו בארץ ישראל ערב מלחמת 1948: מחד גיסא, היישוב דובר הערבית הישן (תושביה הכפריים של ארץ הרה), שאותו מייצגת המנהיגות המסורתית המתונה, ומאידך גיסא

התכוונה להוציא מידיה את סמכויות הביטחון, כיוון שהייתה מודעת לכך שהעברת סמכויות אלו לרשות הפלסטינית תהווה איום קיומי עוברת. תחילה יצחק רבין (בעת הצגת הסכם אוסלו ב' בכנסת, 5.10.1995), לאחר מכן אהוד ברק (בריאיון שנתן לעיתון הארץ ביום 4.10.1996), לאחר מכן אריאל שרון (מאמר בהארץ, 15.1.1999), ולבסוף בנימין נתניהו, שהשמיע את הביקורת החריפה והמנומקת ביותר נגד הקמת מדינה פלסטינית. כך, למשל, במאמר שפרסם במקור ראשון ב-24.5.2002, תחת הכותרת "למה לא מדינה פלסטינית?", כתב נתניהו: "גם אלה שדוגלים במדינה פלסטינית אינם מוכנים בשום אופן לתת לפלסטינים את הסמכויות האלה, אבל צריך להבין, שלריבונות יש כוח עצמי משלה. אפילו אם ייחתם הסכם המגביל במפורש זכויות ריבוניות מסוימות, הרי שתוך זמן קצר תתבע המדינה הפלסטינית את כל הסמכויות הללו וגם תממש אותן, בין שנסכים ובין שלא נסכים. ומה העולם יעשה אז? שום דבר. העולם לא יפריע למדינה הפלסטינית לנסח לעצמה את כל הסמכויות הללו שבכוחן להחריב את מדינת ישראל, אבל הוא בהחלט יפריע לנו, אם ננסה למנוע ממנה להפר את ההסכם וליטול לעצמה את הסמכויות האלה... בסופו של דבר החשבון ההיסטורי ברור וחד: 'כן' למדינה פלסטינית פירושו 'לא' למדינה יהודית, ו'כן' למדינה יהודית פירושו 'לא' למדינה פלסטינית."

10. בניגוד למה שמקובל לחשוב, לצו נשיאותי אין תוקף מחייב אפילו לגבי ממשלו של הנשיא בתקופת כהונתו-הוא - קל וחומר לא לגבי ממשלים שיבואו אחריו. כדי להפוך צו נשיאותי למחייב, יש להופכו לחוק באישורם של הקונגרס והסנאט.

והלבנונים... ירדן, שהיא מדינה ריבונית בעלת גבולות מוגדרים, אינה יכולה להעלות טענות לגבי חיפה ויפו. לעומת זאת, אני כפלסטיני יכול, ללא כל ספק, לדרוש את חיפה, יפו, באר שבע וירושלים. בכל מקרה, ברגע שנממש את זכותנו לגבי שטחה של פלסטין, לא נחכה אפילו רגע אחד כדי לאחד את פלסטין וירדן."

7. על השקר בדבר קדושת ירושלים בעולם האסלאם, שנוצר במטרה להופכו לנשק במלחמתו של האסלאם נגד ישראל, ראו ספרי הג'יהאד התקשורת, פרק 6. על השקר בדבר קדושת ירושלים ראו למשל דבריו של צאדק ג'אלאל אל-עזם: "מדוע הרמנו קול זעקה מיוחד על כיבוש ירושלים בידי ישראל? אין אנו מעדיפים חלק אחד של המולדת הערבית על חלקה האחר - ואין ירושלים טובה מגררי החול בסיני, משכם, מוקנטרה, או מחיפה, או, בסופו של דבר, מיפו."

8. אם ישראל שוללת מהרשות הפלסטינית את הסמכויות הביטחוניות (הסמכויות השיוריות), הרי שהיא עושה כן לא רק מכוח תביעתה הלגיטימית לבעלות על שטחים אלה, אלא גם מכוח הצורך להגן על קיומה. בהסכימה להקמת אוטונומיה זו העניקה ישראל לתושבי יש"ע חופש קיבוצי מלא (אוטונומיה) - למעט החופש לרצוח את אורחיה ולאיים על המשך הקיום שלה עצמה. העובדה שהסכמי אוסלו אמורים היו להיות שלב ביניים בלבד - בדרך להסדר קבע בין הצדדים שייקבע לאחר משא ומתן ביניהם - אין בה כדי לפגוע באוטונומיה הקיימת בשטחים אלה, מכוח הסכם אוסלו ב', זה כמעט 25 שנה.

9. אם לשפוט לפי דבריהם של ארבעה מתוך ששת ראשי ממשלת ישראל מאז הסכמי אוסלו, ישראל אף פעם לא